

Troostdrankje

Een van de problemen van online daten is dat we veel te lang online blijven rondhangen in plaats van te daten. Twee slimme Delftse studenten hebben daar iets op gevonden: Breeze! Elke dag krijg je een aantal mogelijke matches voorgelegd, en moet je kiezen: “Niet voor mij” of “Drankje doen”. Chatten kun je niet. Zodra beiden swipen “drankje doen” en er dus een match is vul je een agenda in en regelt het systeem binnen een week een afspraak in een bar in je eigen stad. Het eerste drankje is gratis.

Ik ga het avontuur aan, en een avontuur is het zeker, de meeste mannen hebben bij *Intentie* aangeklikt: “Ik zie wel”, en niet: “Op zoek naar een serieuze relatie”. Het lijkt wel of iedereen poly-amoureuus is, naar fetisj-feesten gaat, ondeugend is, en drugs gebruikt. Ook zijn ze allemaal “jongensachtig” en zoeken daarom een (veel) jongere vrouw. Of niemand hier volwassen wil worden.

De eerste man waarmee ik een match heb is Frank. Hij is van mijn leeftijd, heeft kort krullend bruin haar, flaporen, is docent filosofie op de universiteit, hoogbegaafd, pezig, en houdt van wandelen. Hij doet me aan mijn vader denken.

Als een toerist in eigen stad navigeer ik op google maps naar een bar in de Pijp voor mijn eerste Breeze-date. Het waait hard, weercode oranje. Onderweg passeer ik verschillende omgevallen bomen. Maar ik heb de wind mee. Op precies de afgesproken tijd zet ik mijn fiets op slot voor een schattig hoekpandje. Gezellige sfeer. Hip en happening. Smal en lang. Links de bar, vol met gasten, rechts een paar ronde tafeltjes aan het raam, met elk twee stoelen. Achter de bar een trap naar de open benedenverdieping met life muziek en een trap naar de ook open bovenverdieping met tafeltjes.

Ik zie maar één man die mijn leeftijd benadert en hij lijkt niet op mijn date, hij is veel donkerder. En veel aantrekkelijker. Hij zit alleen aan een van de tafeltjes bij het raam, de stoel tegenover hem is leeg. Zou hij ook een Breeze-date hebben? Eigenlijk moet ik me melden bij de bar, maar ik durf niet. Het tafeltje naast hem is leeg, perfect. Ik kies de stoel met de rug naar het raam, zodat ik goed uitzicht heb op de deur en op de trap, om mijn date niet te missen. Een veel jongere man komt binnen en meldt zich aan de bar. De barvrouw wijst naar boven. Zouden de Breeze dates daar zitten? Zit ik verkeerd? Dan staat ze voor me en vraagt of ik iets wil drinken. Zachtjes leg ik uit dat ik voor een Breeze date kom, of die zich al gemeld heeft?

“Ik heb er net een naar boven gewezen”, zegt ze enthousiast.

“Die is veel te jong voor mij!”

“Jouw woorden”, en ze voegt er een knipoog aan toe. “Maar wil je iets drinken van je buurman?” verduidelijkt ze.

Ik kijk naar rechts en de aantrekkelijke donkere man glimlacht. Ik bedenk waar hij vandaan komt, Midden-oosten? Ik bestel een tapbiertje, en bedank hem. Liever had ik een speciaal bier, maar dan jaag ik hem op kosten. Ze serveert het biertje en geeft me nog een knipoog. Haar aanwezigheid stelt me gerust.

“Cheers!” Onze glazen klinken.

“Peyrac”. Ik kijk in zijn donkere ogen.

“Hannah”.

Nu moet ik een gesprek beginnen. Maar mijn officiële date kan elk moment voor mijn neus staan.

“Nice bar,” breng ik uit, “do you come here often?”

“Regelmatig”, zegt hij, in perfect Nederlands.

“Ben je alleen?” vraag ik, waarbij ik me realiseer dat hij die vraag op meerdere manieren kan opvatten.

“Nu niet meer!” Hij grijnst breed, zijn volle lippen tonend. Ik probeer zijn leeftijd in te schatten, hoeveel jonger dan ik. Hij is beginnend grijs, maar mensen met donker haar zijn dat vaak eerder. Zou dit zijn stamkroeg zijn?

“Ik ben hier voor het eerst, maar ik vind ‘t een leuk café!” Zo onopvallend mogelijk kijk ik naar de klok bij de bar, en naar de deur, en hoop dat mijn date niet komt opdagen. Misschien gaan de trams niet vanwege de storm. Hij is nu tien minuten te laat.

“Wacht je op iemand?”

“Ik heb een date via een dating app hier, maar dit vind ik eigenlijk veel leuker, een spontane ontmoeting!”

“Soms komen dates niet opdagen, en moet je het met de stamgasten doen!” Hij kijkt me plagend aan.

“Net als vroeger...” verzucht ik. Hoe lang is het geleden dat een leuke man mij zomaar aansprak in een bar en me een drankje aanbood? Hij ziet er trouwens niet uit als een stamgast. Hij drinkt alcoholvrij bier. Met zijn trotse uiterlijk doet hij me aan James Bond denken. Een man met een missie. Een zorgvuldige observator. Een verleider. Een schaker. Niet iemand die hier zijn avonden slijt in vergetelheid.

“Maar wat brengt jou hier?” probeer ik.

Hij lacht: “Ik ben de bezemwagen!” Een uitdrukking die niet-Nederlanders niet snel gebruiken. “Ik pik de dates op die alleen blijven omdat de date partner niet verschijnt.”

“Wat genereus van je! Zonder eigenbelang?”

“Ik moet natuurlijk wel iets in iemand zien. Maar weet je, als je hier zo zit, en zorgvuldig waarneemt hoe de mensen binnenkomen, onzeker om zich heen kijken, bijna beschaamd, goed gekleed voor de avond, verwachtingsvol, dan voel ik bijna altijd wel iets.”

“Wat voelde je bij mij?”

“Dat er van je gehouden is. Maar dat je dat niet genoeg beseft hebt.” Ik voel tranen opkomen en gooi het gesprek over een andere boeg.

“En wat doe je als iedereen gematcht is?”

“Dan observeer ik wat er gebeurt aan de verschillende tafels. Is het een geslaagde match of niet? Je ziet veel aan non-verbaal gedrag. En of de gekoppelden na het eerste gratis drankje nog een tweede bestellen. Als de date naar de wc gaat, kijkt de ander dan rond op zoek naar een betere kandidaat? Of swipet de ander de volgende kandidaten op zijn of haar telefoon? Gaan ze samen weg of apart? Soms gaat er een weg en blijft de ander zitten. Dan bied ik die een troostdrankje aan.”

Weer zo’n brede glimlach.

“En doe je dit alleen in dit café?”

“Je bent nieuw bij Breeze, dat weet ik, want ik heb je niet eerder gezien. Breeze heeft een aantal cafés met vaste afspraaktijden. Elke avond zit ik in een ander café. Dan zie ik meer verschillende mensen en val niet op. Op een gegeven moment ken je het bestand wel ongeveer. Dan ga ik naar de volgende stad.”

“Hallo, hadden wij een afspraak?” Een oude hippie met lang grijs haar staat bij onze tafels. Op de foto had hij kort en minder grijs haar en stond er dat hij 55 was. Maar het is ontegenzeggelijk mijn date. Ik doe alsof ik hem niet herken.

“Nou, ik denk dat je naar iemand anders...”

“Hannah zoek ik, ik herken je van je foto’s!”

“Ik jou niet!” probeer ik nog.

Peyrac neemt discreet afscheid en verhuist naar boven, waar ik meerdere dates naartoe heb zien gaan. Ik kan hem net zien op zijn nieuwe plek. Frank gaat zitten en moppert over tegenwind, hij komt helemaal uit Amsterdam Zuid-Oost fietsen. Klaagt dat Breeze de dates altijd in een café in de buurt van de vrouw plant. En dat de parkeerkosten in het centrum onbetaalbaar zijn. Hij had zijn leeftijd nog geprobeerd te veranderen op de app maar dat was niet gelukt. En hij grapt dat hij óf zijn haar moet afknippen, óf een nieuwe foto moet plaatsen. Ik kijk zuur. Hij vraagt waarom ik had aangeklikt “Op zoek naar iets serieus” en legt me dan omstandig uit waarom dat een slecht idee is. Dat je zonder verwachtingen moet daten, want anders raak je teleurgesteld. Ondertussen verwerk ik de teleurstelling. Niks geen op de universiteit werkende, fris gekapte vijftiger, maar een gepensioneerde oude hippie. Zonder eerst af te stemmen wat we gaan drinken, bestel ik het duurste speciale bier dat ze hier schenken, het eerste drankje is toch gratis.

“Goede keus!” glimlacht de barvrouw.

Verveeld luister ik naar Frank’s dating theorieën, die hij duidelijk niet voor de eerste keer vertelt. Achter hem zie ik in de verte Peyrac zitten, met zijn peilende blik. Twee jonge mensen komen naar onze tafel om ons uit te nodigen beneden bij de life muziek aan te sluiten, ze hebben publiek nodig.

“Leuk!” roep ik en ik spring op. Frank heeft geen zin in die herrie en neemt geïrriteerd afscheid.

“Gelukkig heb je nu wind mee!”, roep ik hem na. Tevreden zak ik terug op mijn barkruk en leeg mijn glas. Ik voel me licht rozig, en in de war. Wat zou Peyrac bewegen om zijn avonden zo te spenderen, en dit bovendien zonder enige schaamte met me te delen? Of zijn we allemaal dezelfde dolende dwazen, en houdt hij mij een spiegel voor? Ik kijk rechts naar boven, maar de stoel waar Peyrac op zat is leeg. Ik kan me niet voorstellen dat hij is vertrokken zonder dat ik dat gezien heb, want ik kijk uit over de enige weg naar buiten. Dan zie ik links van mij een man alleen zitten aan een tafeltje voor twee. De date aan wie hij was gekoppeld vertrekt. Hij kijkt haar na. Ik wenk de barvrouw.

“Voor mij nog eens hetzelfde en wil je mijn buurman links vragen of hij een drankje van me wil?”

Ze geeft me opnieuw een knipoog, een vette ditmaal.

©Hannah Huis (pseudoniem)

Augustus, 2024